

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben.

hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Folytatása következnek.

Pécs, 1898. augusztus 25.

Ideges várakozással tekintett az egész ország a kiegyezés tárgyában folyó közös miniszteri tanácskozások elé; jót vagy rosszat fognak-e azok hozni ránk s mindenki szorongva tartott az utóbbtól. Ez az aggodalom, ez az idegesség teljesen indokolt is, mert hasztalan iparkodik az „Országos Hírlap” megnyugtani a kedélyeket azzal, hogy akármit végezzenek a miniszterek, az utolsó szó a parlamenté. S aki nem bizik Bánffyban, bizzék a parlamentben. Hát ugyan hol van Magyarországon ember, aki komolyan bizhatnék a parlamentben, hogy ez fölemelje vétőjét a kormány megállapodása ellen? Az eddigi kormányok is iparkodtak magukat emancipálni a parlamenti befolyás alól és többé kevésbé sikerült is megfordítani az egészséges parlamenti viszonyt, ők irányították a parlamentet s nem ez őket, de Bánffy épenséggel szolgálkú pretoriánus csapatot csinált többségből, a melyet maga teremtett a leg törvénytelenebb eszközökkel: hát ezektől várjuk, hogy vétőt merjenek kiáltani, mikor uruk parancsoljuk eléjük terjeszti akaratát? Nem, Magyarországon ilyen parlament nincsen, nálunk a legveszedelmesebb abszolutizmus uralkodik, mert a parlamentarizmus üres formába takarózik. Amit a kormányok boszorkánykonyháján kifőznek, azt nekünk, török-szakad, be kell vennünk s a parlament legfőlebb a felszolgáló pincér szerepét fogja teljesíteni, aki tányérunkra teszi a kormány főztjét.

Ez a főzet pedig keserű lesz az undorodásig és drága a fosztogatásig. Nemcsak törvényes jogaink, de amugy is már kétségbeesítő módon lapos zsebeink fogják megsíratni az összekotyvasztott kiegyezést. Mert ez meglesz, hisz nyomoruságos parlamenti szabadságunkhoz teljesen méltó módon erre nézve ki van adva a parancs. Lehet, hogy még nincsen meg, mert vannak optimisták, akik abból a körülményből, hogy a budavári tanácskozásokat tegnap váratlanul megszakították, azt következtetik, hogy a megegyezés a két kormány között nem sikerült, de hogy meglesz, az

is bizonyos, mert a budavári tanácskozások megszakításával egyidejűleg hírül adták azt is, hogy a tanácskozásokat Bécsben folytatni fogják.

Tehát folytatása következnek! És ez igazolja a tanácskozásról kiszivárgott ama híresztelések valóságát, hogy a magyar kormány bizonyos közeledést mutatott az osztrák állásponthez, engedett a lényegben, hogy megmenthesse a formát, mert hisz nálunk a forma a fő, a mely takar mindent: Önkényuralmat, jogfeladást, vagyonelkobzást.

Ezek szerint a hírek szerint a kormányok a fölvi kérdésekre nézve megegyeztek. A kiegyezést provizorium és 14. § nélkül csinálják meg öt évre véglegesen a magyar és osztrák parlamentek hozzájárulásával. Tehát — így kürtölik a kormány fizetett tollforgatói — a magyar álláspont győzött. Az egészen mellékes dolog, hogy ezért a nagy győzelemért kárpótlásul a magyar kormány kénytelen volt a Badeni kormányval megkötött kiegyezés vivmányainak egy részét feláldozni, a másik rész fejében pedig kárpótlásul a magyar kvóta megfelelő felemelését biztosítani, mert hisz megszokhatta már a magyar nemzet, hogy az ellene elkövetett legégbekiáltóbb igaztalanságok megszüntetését óriási vivmányoknak tekintse s minden ilyen győzelme után ő fizesse a hadisarcot a legyőzött ellenfélnek, hogy sebeit behegeszse.

Igy történt most is, mert Thun gróf kijelentette, hogy a Badeni-féle javaslatok elfogadását a Reichsrath által nem garantírozhatja még abban az esetben sem, ha ott az obstrukció rögtön meg is szüntetné felforgató működését s a legrendszeresebb parlamenti tárgyalásnak is az lenne az eredménye, hogy a Reichsrath azokat a javaslatokat egyhangulag visszavetné. A magyar kormánynak tehát a javaslatokból annyit kell engednie s a kvótát annyira felemelnie, hogy az az osztrákok szája ízének megfelelően — s akkor talán sikerül az osztrák parlamenti hozzájárulást kieszközölni, a mihez Bánffy oly makacsul ragaszkodik.

Ezeknek az engedményeknek s a kvóta

fölemelésének mértéke, mint részletkérdések, még nem lettek végleg megállapítva a tegnapi megszakított tanácskozáson, s ezt megállapítani lesz hivatva ezeknek a tanácskozásoknak Bécsben megtartandó folytatása.

Arról persze szó sem eshetik, hogy azok a vivmányok, a melyek a Badenival megkötött kiegyezésben Magyarország részére biztosítva lettek, a minimumát képezik annak, a mivel mi — magának a kormánynak kijelentett meggyőződése szerint is — megelégedhetünk; annál kevésbé arról, hogy azokat a vivmányokat csak a legnagyobb önámítással tekinthetjük vivmányoknak, mert a mi fogyasztásunk adójának az osztrák kincstár által történt bezsebelése s némely osztrák tartomány által a magyar gabona után szedett bevételi vámja az észszerűséggel s a törvénnyel egyaránt ellenkezik, ennek megszüntetése tehát csak a jogos állapot helyreállítását jelentheti; legkevésbé esett pedig szó arról, hogy törvényes jogaink eme koncedálását már busásan megfizettük akkor, amikor ugyanabban a kiegyezésben lemondunk még arról az iparfejlesztési politikáról is, a melyet a közös vámterületen folytatni jogosítva voltunk s alávetettük magunkat annak a képtelen osztrák kivánságnak, hogy saját árucikkeinknek a saját vasutainkon nem adhatunk nagyobb kedvezményeket, mint az osztrák szállítványoknak.

Mi csufolódunk és lenézzük az osztrák parlamentet, pedig hogy melyik ér többet, melyik használ többet a saját küldőinek, azt nem nehéz kitalálni abból az egyetlen körülményből is, hogy a magyar kormány biztonságosan garantírozhatta ennek az abszurd osztrák követelésnek a megszavazását a magyar parlament által, az osztrák kormány pedig nem garantírozhatja, de keresztül sem viheti az osztrák parlamentben még a legigazságosabb, leg törvényesebb megállapodások megszavazását sem, ha azok az eddig — bár jogtalanul — élvezett osztrák előnyök megszüntetésével járnak; csak megfelelő újabb jogtalan előnyök kicsikarása mellett.

Meg fogják tehát csinálni Bécsben a

A század legnagyobb csodája!!

Tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy Bpesti és Bécsi bevásárlásomról visszaérkeztem, ismét sikerült egy áruraktárt

bámulatos olcsó árban megvenni,

mely a következő cikkekből áll, ugymint: divatos ruhakelme, sima és mintázott ternó, voil de lain, francia Brocat, Batist, atlasz-

satin, Levantin, kreton, francia mosó parget, kanavász, nankin, Chiffon, rumburgi és hollandi creász, czérna vászon, szőnyeg, szövet és csipke-függöny, ágyterítő, különféle damast áruk, valamint sok más cikket és ezeket míg a raktár tart, 75%-el a szokott áraknál olcsóbban, **majdnem ingyen** fogom elárusítani.

Felkérem a venni szándékozó közönséget, ezen ritka alkalmat ne mulaszták el és szükségletöket mielőbb fedezni sziveskedjenek.

Kiváló tisztelettel

Löwy Miksa

rőtös és divatáru kereskedése a „Szarvashoz”
Pécsett, Irgalmasok-u. 6. sz.

tervet, hogy mennyi és milyen legyen az újabb áldozat, a melynek meghozatalát követelik tőlünk, hogy Magyarország továbbra is megmaradhasson Ausztria gyarmatának s az osztrák parlament tudomásul venni kegyeskedjék gazdasági önállóságunkról való lemondásunkat.

Magyar részről nem lesz nehézség; a mi parlamentünk készen várja a parancsot, hogy tüntethessen lojalitásával s nem retten vissza az áldozatok nagyságától, hisz minél nagyobbak ezek, annál nagyobb a megszavazásukban megnyilatkozó lojalitás. A megtört ellenzék obstrukciója ebben nem fogja a többséget meggátolni, mert ha ki is huzzák a vitát ujév utánig, azért folytatják a gazdálkodást törvényen kívüli állapotban is, mint ezt a folyó év kezdetén is bölcsen tapasztalhattuk.

Csak az osztrák Reichsrath fogja a kormányok cirkulárisait megzavarni, mert tudjuk, hogy ott Magyarország ellen milyen óriási a gyűlölködés s milyen vakmerők az ellenünk támasztott követelések. Lépjen tehát Thun gróf az osztrák parlament elé tőlünk kicsikart még oly nagy engedményekkel, ez csak az osztrák farkasétvágy növelésére fog szolgálni s a vége az lesz, hogy ezzel sem elégszenek meg.

Annyit pedig még a magyar kormány s ennek hűséges többsége sem adhat, hogy ezt az étvágyat lecsillapítsák, egyszerűen azért, mert már magunknak sincs több adni valónk, hisz oly édes kevés az, a mivel még rendelkezhetünk.

A „Magyar Kerékpáros Szövetség” tanácsulése Pécsen.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1898. aug. 26.

A M. K. Sz. mely az ország összes kerékpáros egyleteinek felettes hatósága, a »Pécsi Bicycle Club« meghívása folytán Pécsen tartja szeptember hó 4-én ez évi tanácsulését,

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Az érem.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Furcsán tűnhetett föl alkalmasint a ludásztori tisztesség annak, aki egy huzamban harminc esztendeig ette a császár sóltalan kenyérét, háborukat harcolt végig dicsőséggel, amiről leginkább tudott volna beszélni az az aranyérem, melyet akkoriban a mellére függesztettek.

De hát ritka ember az, akit a dicsőség holtig meghordoz a szekeren, többnyire elhagyogtatja a pasasérjait. Risza bácsi is csak akkor ült életében ezen a szekéren, mikor a dolmányjára akasztották az érdemrendet, mely azt hitette el vele, hogy ő már most különb a többinél; majd elmondja azt az érem, miért?

De egyszer aztán csak lemaradt ő is a szekérről, mint annyi más, mert a tetőpontot elérve, onnan csak lefelé vezet ut, ha mozdulni akar.

Ő pedig mozdulni akart. Valami úgy hívta, csalogatta, folyton ott motoszkált a fejében egy gondolat s csak nem maradhatott vesztég még ott a magaslaton sem, hova oly nehéz volt följutni, de lejönni nyilván már könnyebb lesz.

Hja! idegen országban még a méz sem olyan édes, itthon jobban nem érezzük a méh-

mely rendkívül érdekesnek ígérkezik, sőt a Szövetség sorsára nagy befolyással lesz, mert itt dől el majdan, vajjon a magyar kerékpárosok egy Központi Szövetség keretében maradnak-e, avagy pedig földrajzi helyzetük szerint az egyes vidékek elkülönüljenek. Sok elvi jelentőségű határozat keletkezése várható, egyebek között a versenyszabályok olyatén módosítása, hogy a M. K. Sz. amateur alapja tisztán meglátszassék és kifogás alá ne essék.

A M. K. Sz.-et négy város sport körei hívták életbe. Ezen alapítók között szerepelt a P. B. C. is. Ma a Szövetség keretébe 41 egylet tartozik és 200 magán kerékpáros. Az összes egyletek között a P. B. C. van első helyen képviselve a Szövetségben 104 bejelentett taggal.

A M. K. Sz. pécsi tanácsulése nemcsak a rendező P. B. C., hanem az egész város ünnepe lesz. Tulhaladott álláspont ma már a kerékpársportot tisztán fényezésnek tekinteni, olyan emberek passziójának, kiknek erre érkezésük van. A kerékpározás ma nemcsak egészségi, hanem kereskedelmi tekintetben is fontos tényező. Legjobb bizonyíték erre Pécs város közönségének 1898. április 18-án tartott közgyűlésén keletkezett határozat, mely az új felfogást a legjobban festi. Ezen határozat, a melylyel a P. B. C. a Szövetségi ünnepek rendezésére 300 frt segélyt nyert a várostól, így hangzik:

Tekintettel folyamodó egyletnek a test-edző kerékpársport művelése körül szerzett érdemeire s figyelemmel arra, hogy a tervbe vett országos jellegű kongresszus a helyi forgalomra és kereskedelemre is jótékony befolyással ekként a nagyközönség hasznára lesz, a város közönsége folyamodó egylet javára 300 frtot szavaz meg, mely összeg terhére azonban Pécs sz. kir. város díja elnevezéssel verseny szám is lesz kiírandó, továbbá megengedi a város, hogy folyamodó egylet mindenkor rendezendő versenyein a győztesnek adandó érmeken Pécs város címerét díjmentesen használhassa.

Ime fényesen megcáfolva a közmondás: »senki sem próféta saját hazájában!« A P. B. C. már régóta a magyar sportélet vezére — sajnos azonban, itthon csak most ébrednek arra, hogy ezen törekvő egyletet áldozatkész munkásságában támogatni kell. Csakhogy belátják.

A szövetségi ünnepek sikerének legelső feltétele, hogy Pécs közönsége a rendező egyletet támogassa. Ezt pedig a tehetősebb

kenyér keserűjét sem — így gondolta magában — s egy napon csak jelentkezett olyanforma kérelemmel, hogy a szive nagyon huzza haza, eleget szolgált ő már, bár csak felényit is szolgálna más.

— Hány évet szolgált kend? — kérdezte egy nagyfejű, csillagos galléru katona.

Kemény katonás tartásba vágta magát Risza s azt felelte: harminc esztendőt, három hónapot, hat napot, szolgálatjára.

Hisz ez már magában egy élet. Hogy történt, hogy sem, elég az hozzá, hogy elbocsátották, de az Isten ne vegye bűnül nekik, hogy legdrágább kincsét, az aranyérmét, ott fogták.

A katonai főlebbvalók tanácskoztak, de nem javalták, hogy nyugdíjat huzzon ez az ember, aki élhet akár 70—80 esztendeig is. Inkább a végkielégítést adták meg neki. Oh! de az érmét, a hir, a dicsőség vivőjét csak szépen lekasztották a dolmányról, mikor a pénzt a kezébe nyomták.

Pedig hiába, nem tudták volna azt megfizetni ezekkel sem. A hirnév, a dicsőség nem afféle dolog, hogy azt pénzen megvásárolhatná az ember. S vajjon majd elhiszik-e otthon, a hazában, abban a kis faluban, hogy ő volt az, akiről néhány éve azt irták az újságok: magyar volt a legvitézesebb katona.

Ha élnek még a kortársai, ha ráismernek a falu öregei, majd csak elhisznek neki valamit, ha mesél a háborúról, a harminc

elem azzal éri el, ha a rendezendő virágkorzón diszitett kocsikkal részt vesz, — a szerény sorsuak pedig, ha a délutáni versenyeken megjelennek s filléreikkel a fenyegető deficit nagyságát leszállítják. — Mert deficitje lesz a klubnak, annyi bizonyos. Sajnos, nálunk a közszellem még nem áll azon a magaslaton, hogy kötelességét felfogná oly esetben, midőn a szülő város representálásáról van szó. Reméljük azonban, hogy azon óriási akció mellett, melyet a P. B. C. megindított, a közöny megtörik s a város apraja-nagyja a maga körében tehetsége szerint az ünnepek sikerét elő fogja mozdítani.

Hirek.

Pécs, 1898. aug. 26.

A megszőktetett vőlegény.

Egyik helybeli iparosnál van szolgálatban a csinos kis Annuska, ahol a szobaleányi teendőket végzi gazdája legnagyobb meglepésére. Szorgalmas, tiszta leányzó és a mi mai nap ritkaság, nem kikapós. Nem csoda tehát, hogy egy derék kis péklegényke rávetette a szemét és komolyan kezdett neki udvarolni; és mivel a leány sem idegenkedett a legénytől, a legény annak rendje és módja szerint megkérte a leányt és megtörtént az eljegyzés, lett belőlük boldog menyasszony és még boldogabb vőlegény.

A leány menyasszony korában is megmaradt szolgálatában, hisz jó helye volt, szerették a házbeliék mind, az esküvőig megtakaríthat még magának egy pár forintot. A legényke pedig el-eljött esténként menyasszonyához és előbb a kapuban álldogáltak beszélgetve egymással. Nem félték ők senkitől. Hisz a menyasszonynak szabad vőlegényével munka után egy pár szót váltani.

Mikor aztán a kaput bezárták, ők behuzódtak az udvaron levő árnyas fák alá és ott szőtték tovább terveiket, hogy milyen szép is lesz az a páros élet, mily boldogok lesznek ők. És itt egész háborítatlanul teheték ezt, mert a házban lakók mind nyugalomra tértek már. Csak a még mindig ébren levő és az ablakot szándékosan nyitva felejtő dadához jutott el egy-egy erősebb csók cuppanása.

A dada nem is győzte dicsérni a házbeliék előtt, hogy milyen csinos kis vőlegénye van az Annuskának. Minden este eljön hozzá és egy-két óra hosszat beszélget vele.

esztendei katonaeletről s viszontagságairól. De vajjon ráismernek-e benne Risza Pistára, akit egy őszi este kötéllel fogtak be katonának. Akkor a hire végig járta a falukat, tán siratta is itt-ott egy érzékeny szívű édes anya vagy egy leányzó, de ugyan eszökbe jut-e még?

Az aranypéncz tehát nincs, megváltozhatlanul nincs. De van még egy kincse, csak ezt ne kívánja el tőle a jó Isten! ez tán nem válik meg oly könnyen tőle, mint az az érzéketlen pénzdarab, még azt is feledi az ő kedvéért. Az övéért, aki itt az idegen földön ott-hont készített számára, hogy feledtesse vele az igazit, aki megfelezte vele az igazit, aki megfelezte vele a jót, a rosszat egyaránt. Ez az igazi kincs, kivel a sors csak úgy véletlen összehozta, összekötötte, ez a hirtelenszőke asszony kíséri el őt a hazájába, azt fogadta.

Egy este aztán, sok hányatás után, megérkezett Risza Pista a hirtelenszőke feleségével. Ami kis holmi-egyetmásuk volt, azt egy sváb fuvaros hozta utánok, magok pedig egy zörgős-parasztkocsin kocogtak előtte.

De Riszának úgy tetszett, mintha itt most nem úgy menne le a nap, mint harminc év előtt, mintha kiforgatták volna az egész falut s környékét formájából, csak egy-egy vénséges vén fa állt most is ugyanazon helyen, vagy valami kidőlt, bedőlt vakolatlan ház volt a régi; akkor ugyan még fehérre meszelt, vakolt volt, de hát magunk sem úgy nézünk ám ki, mint harminc év előtt.

Senkinek sem tűnt fel ez a beszéd, még magának a menyasszonynak sem.

E hó elején tudtára adta a gazdája a szobaleánynak, hogy a gyermekekkel egy pár hétre el kell utaznia az Alföldre a gyermekek nagyszüleihez. Oly hirtelen történt az elutazás, hogy személyesen értésére sem adhatta vőlegényének. Megbizta tehát a vele jó lábon álló dadát, hogy nyugtassa meg vőlegényét, amit ez szívesen magára vállalt.

Egyidőben kijelentette a gazda a dadának, hogy miután ő a munkáját befejezte, más foglalkozást pedig nem adhat neki, tizenenny nap mulva kiléphet szolgálatából.

A szép szobaleány bánatos szívvél távozott; a dada pedig sietett az este pontos időben megjelenő péklegénynek értésére adni, hogy menyasszonya elutazott. Miképen adta ezt értésére, arról hallgat a krónika; de annyi bizonyos, hogy ez időtől kezdve minden este a dada fogadta a péklegényt a kapuban, sőt fölvezette az emeletre is és ott elbeszélgettek egy kicsit. Nem tűnt fel ez sem a házbelieknek. Azt hitték, hogy talán a leveleket közvetíti a jegyesek között.

E hó tizenötödikén kilépett a dada, elbucsuzott a házbeliektől és elutazott ismeretlen helyre. Nem is kérdezte senki, hogy hova igyekszik.

A napokban azonban megjelent a házban a kis péklegény szállásadónője és kérdezősködött a menyasszony után. De mikor megtudta, hogy az már a hó eleje óta nincs Pécsen, hogy az Alföldre utazott a gyermekekkel, előadta, hogy a péklegény meg tizenötödike óta nem volt a lakásán. A lakásadónő gyanakodni kezdett és megnézte visszahagyott bőröndjét, de az bizony üres. Mellezleg azt is megjegyezte, hogy a kis péklegény tizenhét forintokkal tartozik neki.

De most már világos lett a házbeli előtt minden. A dadának szemét szúrta a péklegény, irigyelte a szobaleány boldogságát, elforgatta ennek távollétében a legény fejét és — megszöktette a vőlegényt.

És ez még inkább megerősödött, midőn a szobaleánytól levél érkezett, melyben nyugtalankodik és haza kívánczik, mert mióta elment hazulról, vőlegényétől még egy sor irást sem kapott.

Mennyire meg lesz szegényke lepve, ha haza jön és értesül a történetéről, — de erről majd legközelebb.

Mettőr.

Jánosnak, az öcsének, irt egy nagy levelet érkezésökről, az várta is őket, de ni-ni miféle tornácos házban?! s a gyereknek meg már a fia is legény, az nyitott nekik kaput, meg nem ösmerné, ha az apjára nem formázna.

No csak eléltették egymást azért — a nagy csudálkozás dacára is — atyafiakhoz illőképen.

A hirtelenszőke asszony ugyan nem igen tudott magyarul és ezért egész csudálat tárgya lett, de az ura aztán eltölmácsolta az ő nagy jókívánatait is, mire a sógorasszony még az ülőhelyét is megtörölgette,

Nagy hire futott a faluban, hogy a Risza Pista megjött, még pedig asszonnyal, aki bizonyosan német, mert nem tud magyarul, aztán meg olyan kese, uriforma. Mindenki látni akarta őket, csak úgy sürtek-forrtak ki s be a Riszáék ajtaján, mert ott, a János alsóházában ütöttek tanyát, mert apai öröksége az egyik szoba.

A katonameger büszkeségét teljesen kielégítette ez a nagy érdeklődés s egész méltósággal ismételtette: harminc esztendő, három hónapot, hat napot szolgáltam.

Hátha még az érem meglett volna, de ezen segíteni nem lehetett, ez volt egyetlen fájdalma. Pedig mondom, elhitték minden szavát, különösen úgy vendégségek alkalmával meséltettek vele, örökkéig elhallgatták volna a beszédjét s ha más bizonyítékot nem tu-

Napirend 1898. augusztus 27-én.

Naptár: szombat, aug. 27. — Róm. kath.: Kal. József. — Prot.: Gebhárd. — Görög-kel.: (aug. 15.) Nagy Bold. asszony. — Zsidó: Elul 6. — Nap kél 4 óra 56 perckor; nyugszik 6 óra 33 perckor. — Hold kél délután 4 óra 5 perckor; nyugszik éjfélnél.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változó felhőzet mellett, jelentékeny csapadék nélkül meleg idő, később derülés várható.

Iskolaszéki ülés d. u. 3 órakor a városházán.

— **(Villanyvilágítási próba a hadapródiskolánál.)** A honvéhadapródiskolánál ma este tartják meg a villanyvilágítási próbát. Az egész épület ki lesz világítva s a világítást megsemmélni az esti gyorsvonattal lejön Budapestről *Lahner* Győző tábornok, *Rubascuk* főhadbiztos, *Alpár* Imre műépítész, *Neuschloss* Ödön és *Marcell* építési vállalkozók és *Jiraszek* építész. A próba alkalmával vacsora lesz az épület főtermében, melyen a budapesti vendégeken kívül a főispán, a polgármester, a főmérnök, a városi tanácsosok, a rendőrfőkapitány és a meghívott vendégek fognak résztvenni.

— **(Városi közgyűlés.)** Folyó hó 29-én, hétfőn, rendes közgyűlést tart a város törvényhatósági bizottsága. A közgyűlésen tárgyalják a város szervezési szabályrendeletét s töltik be az üresedésben levő tisztviselői állásokat. A városi Tanács ma délelőtti ülésében állapította meg a közgyűlés tárgysorozatát, melynek meghívóit holnap fogják kibocsájtani.

— **(Pénztárnok-választás.)** A pécsváradi kölcsönös-segélyező-egyesületnél megüresedett a pénztárnoki állás. Az állást most töltötték be választás útján s egyhangulag *Patonay* Lajos kereskedőt választották meg az egyesület pénztárosává.

— **(Népgyűlés.)** A helybeli szociáldemokrata párt kérvényt adott be a polgármesteri hivatalhoz, melyben vasárnapra népgyűlés engedélyezését kéri. A kérvény felett a polgármester ma még nem határozott, de a népgyűlés valószínűleg engedélyezve lesz, mivel napirendjén a megszokott tárgyak: a

dott fölhozni, a hirtelenszőke asszonyra hivatkozott, az tőditotta és bizonyozott mellette.

Csupa öröm volt így az élet, az örült a legénykori cimborák közül, kinek asztalánál legtöbbször megtörülte a száját. De tudott is mindenki egy-egy esetet életéből s a szomszéd-falusiaknak már nagyitva adták elő. Még a gyerekek is olasz nótát kornyikáltak az utcán, a kert alatt, a mint *Risza* bácsitól hallották.

Csak eközben aztán ne kellett volna a sublat fenekére nyulni, ahhoz a végkielégítési pénzhez, de hát hogy is lehetne a korcsmaasztal mellett száraz torokkal beszélni Taliánországról.

Hamar, mint az álom, mulott el egy tél, egy nyár, *Risza Pista* nem igen dolgozott, jó világot élt; a mezei munkát el is feledte harminc esztendő alatt. No az asszony az megtette a házi dolgot s a kerti veteményekkel is babilódott. Csak meg lettek volna szépen, ha olyan körülmények nem jönnek közbe, mint teszem azt: most nekem csizma, neked meg felöltő kellene s a pénz csak fogyogatott a sublat fenekéről, mint a holdvilág.

Aztán meg a második esztendőben, mintha már nem lett volna akkora tekintélye, nem hallgatták olyan lélekzetvétel nélkül a szavát, tudták már a históriáját, kezdett kimenni a módiból.

No de nem baj, mert még vasárnap délután ő volt első a korcsmában.

A harmadik télen aztán szemére hánytá

munkások helyzete, általános választási jog stb. szerepelnek.

— **(A Dunába fult.)** *Kovács* György, szegzárdi születésű, harminckét éves, római katolikus vallású hajómunkás egy fauszállyal felment Budapestre. Ott az uszály a Margit-hid közelében horgonyzott, mikor munka közben *Kovács* az uszály széléről a Dunába bukott. Társai segítségére siettek, de már késő volt. A habok elragadták és teste csak egyszer-kétszer bukott fel a vízből s aztán nem látták többé. Elvitte a folyam magával lefelé s lehet, hogy épen valahol a szülőföldje táján fogják majd ki a habokból.

— **(A lelkigyakorlatok és még valami.)** Tegnap este hat órakor fényárban úszott a székesegyház. Ekkor volt a papi lelkigyakorlatok befejezése, körmenettel és szentbeszéddel, melyet *Komarik* jezsuita atya tartott a papsághoz. Utána *Hetyey* Sámuel, megyéspüspök is beszélt papjaihoz, felhíván őket, hogy a vallásosság és hitélet terén járjanak jó példával a hívők előtt. A sétatérén pedig nagy és előkelő közönség nézte végig a fényes ájtatosságot s itt történt az alábbi eset. A közönség közt a vakációzó kadétek uniformisa is feltűnt. Ott álltak egy csomóban, mikor hozzájuk lépett egy hadnagy és megszólította őket:

— Was ist denn das?

A kadétek reglamaszerű udvariassággal siettek volna megmagyarázni felebvalójuknak, hogy mi az, mért van a fényes körmenet és ceremónia? De hát egyikük sem igen ért a német nyelvhez. Végre a ki legjobban tud mégis valamit németül, kivágta nagy bátran, jelentvén a hadnagy úrnak:

— *Die Pfarren halten Seelen-Manöver!!*

— **(Adomány.)** *Hamedli* Gyula fényképész, a pécsi önkéntes tűzoltó egyesületnek három forintot adományozott.

— **(Eltűnt tejsarnokos.)** *Bach* Ádám, villányi tejsarnokos a postára ment a napokban, hogy ott ötven forintot felvegyen. A postáról azonban hiába várták haza, nem

az asszony, hogy: kendre bizony hasztalan sűt az Isten napja, ugy lopja el a drága időt, pedig még a mustármagért is meg kell ám szolgálni.

A szomszédok lábbelijére ekkor kezdte fölvarrogatni *Risza* a módos foltokat, ugy, a hogy a katonáéknál tanulta adjusztálni a bakancsot. A munka nem szégyen — azt mondta — de csak mivel az asszony is ugy akarta. Az asszony, aki nem maradt el tőle ugy, mint az érem.

Pedig mostanában olyan hamar összekülönböztek, de oly kicsiségeken, mint a mák. Az a jó kedv csak nem akart rájok tekinteni, a sublat fiában meg alig kallódott egy-két rongyos forint.

Mikor negyedszer kereste föl őket a tavasz abban a kis faluban, az a szépséges idő, mikor a nap sütése oly ismeretlen, soha beteljesülésre nem váró vágyakat kelt az emberben, mikor minden megmozdul egy langyos fuvalomra, amiben csak egy csöpp élet van, akkor a szőke asszony panaszos szóval, szemrehányással illette az urát.

— Mit ér nekem itt ez az élet, én csak nem tudok itt megszokni soha, soha sem.

— Csak nem szakadsz el tőlem olyan könnyen, mint az az érem, mit oly nehezen tudtam megszerezni s oly könnyűséggel téptek le a mellemről.

— Azt nem mondom, de lám kend se

tért vissza és még ma sem tudják, hogy hol van? Eltűnését bejelentették a dárdai szolgabírósnak, a hol most elrendelték a körözését. Az eltűnt tejszarnokos virágosi illetőségű, ötvenéves, szőke haju, középtermetű. Attól félnek, hogy valami baleset érte.

— **(Szerencse a szerencsétlenségben.)** Ma reggel hét órakor a pályautcán két vidéki fuvaros kocsija összeütközött. A gondatlan sebes hajtás volt az oka az összeütközésnek, melynek következtében mindkét kocsikereke összetört és az egyiknek gazdája kibukott az ülésből a földre. Szerencse volt, hogy könnyű horzsoláson kívül egyéb sérülést nem szenvedett s hogy a lovak közül az egyik, mely az összeütközés következtében felbukott, rá nem esett, mert épen közvetlen mellette vágódott végig a földön. Az összefutott utca népének segítségével felemelték aztán a lovat és gazdát, a kocsikat valahogy rendbehozták és a legközelebbi bognárhoz vontatták megreparálás végett.

— **(Dinnye-tolvaj.)** A buza-téren tegnap este nagy ribillió volt. Egy fiatal asszonyt fogtak rajta, a mikor dinnyét akart lopni. A dinnyét elvették tőle, de ő maga megugrott s mivel a nevét nem tudják, még eddig nem is tudtak a nyomára akadni. Bizonyára valami fukarkodó asszony volt, ki meg akarta spórolni a dinnye árát.

— **(Tűz az erdőben.)** Somogy községben tegnap délelőtt kilenc órakor kigyuladt a pécsi káptalan erdeje. Közvetlenül a Dunagőzhajózási társaság Henrik tárnája mellett támadt a tűz és az óriási szélben egyre rohamosabban terjedt. A nagy kiterjedésű erdőség lobogó lánggal égett és nyolc-tíz kataszteri holdnyi területen lett hamuvá minden.

— **(Halálos játék.)** Somogy-Szent-Lászlón Schmidt János fiatal suhanc a töltött fegyverrel játszott s azt elsütötte. A golyó Schäffer Krisztina tizenhétéves leányt oly szerencsétlenül találta homlokán, hogy menten tudott megszokni az én hazámban, minálunk, otthon, de soha.

— A te hazádban, tinálatok, hát neked most is az az otthon — kérdezte szemrehányással Riza s úgy érezte, hogy valami nem jó fog történni.

Ugy április végén, mikor a fák kivirágoztak, Riza a temető alatt a domboldalban badállódott, de egyszerre úgy érezte, mintha halántékon ütnék s belekábult és hogy magához tért, a jobb füle csengett szüntelen. Ihol már megint rossz hirt hallok, gondolta és sietett haza.

Az udvaron friss kocsinyomot talált, a szoba üres volt, a hirtelen szőke asszony nincs sehol, a cók-mókjának is hült helye, elment, elvitte valami fuvaros.

Mit tehetett róla, ha mint a fák, kivirágzott szívében a honvágy, vagy valami megnevezhetetlen érzés, ami csak szárnyat bontott neki, mint az ősz jötte a fecskemadárnak, mint hogy a bimbó levélkéit felnyitogatja a nap-sugár, a kósza szellő. Virágzott most az egész természet.

Riza gondolkozni sem tudott a megdöbbenéstől, először is az érem, a drága érem jutott eszébe, mit úgy szeretett, melynek elvesztését úgy fájlalta, azután az asszony, ki-ben úgy bizott és nincs most egyik sem, nincs . . .

És az asszonyt, a hütlent nem látta ő többet soha és mégis folyton előtte lebegett mint egy látomány, gondolatai fölött csak egy eszme uralkodott . . . az asszony, az asszony.

De nem beszélt róla senkinek, ezt a szót

halva rogyott össze. A gondatlanságból gyilkossá lett suhancot letartóztatták.

— **(Katonának szóló levelezés.)** A nagy hadgyakorlatokon résztvevő katonai egyéneknek szóló postai küldemények kézbesítése tapasztalat szerint azon okból jár gyakran nehézséggel és késedelemmel, mert az illető küldemények nincsenek pontosan címezve, nevezetesen a címiratban nincs kitéve az illető hadosztály, ezred, zászlóalj, század, illetve üteg száma, melynek kötelekébe az illető katonai egyén beosztva van. A postai igazgatóság azért kéri a közönséget, hogy a levelezést a mondott kívánalomhoz képest adja postára. Kéri továbbá, hogy hadgyakorlatban résztvevő katonák számára a gyakorlatok alatt csomagküldeményeket ne adjanak fel, mivel a tábori posta ilyenek kézbesítésével nem foglalkozik és a csapatok tartózkodási helyének folytonos változása következtében azokat a stabil postahivatalok sem kézbesíthetik s így az ide-oda küldözgetés közben — főleg a romlandó tartalmuak — tönkre mennek.

— **(A csempész sorsa.)** Az Orsova és Budapest között közlekedő Albrecht nevű személyszállító gőzhajó tegnap délelőtt 4 órai késéssel érkezett be Budapestre. A késés oka egy nem mindennapi kaland volt. Dunaföldvár vidékén úgy ismerték Gergely Istvánt, mint a ki szerette megdézsmálni a másét. Csónakjával éjjeli kalandokra indult és a környék duna menti házait szokta meglátogatni zsákmányokért. Így tett tegnap éjjel is, de most rajta vesztett és halálával fizette meg vakmerőségét. Mikor ugyanis az Albrecht nevű hajó éjjel 2 órakor Dunaföldvár alatt ment el, Gergely István egy csónakon fiával, a 17 éves Józival együtt csempészetre indult. Talán nagyon is üzte valami, mert nem akarta bevárni, míg a gőzhajó elmegy mellette; azért elébe vágott, oly szerencsétlenül azonban, hogy a gőzhajó ketté szelte csónakját és ő holtan, fia pedig megsebesülve bukkott a Duna hullámaiba. Az

kerülte, őrizgette, rejtegette, mint egy nagy titkot. Nem szólt soha a harminc esztendei katonaságáról sem, elszegődött pásztornak a libák mellé, nem úgy volt már, mint mikor az asszony . . . de tovább nem folytatta.

És sok esztendeig viselte a ludpásztori tisztességet. Olyan egyhangú volt az élete, mint az óra ketyegés, nem zavarta senki, semmi, hisz most már nem törődtek vele úgy, mint mikor még ő volt első a kocsmában. Csak az »őreg Riza« név alatt szerepelt, nem is igen beszélt senkivel, mit várt volna az élettől vagy az emberektől, csak Jánosnak mondta néha: még várok valamit, majd eljön az is.

Egy reggel nagy szomorúság lepte meg: no talán ma eljön, mondta öcsének.

És az nap alkonyán, az öreg Riza előtt néhány percre elsötétült a világ, mint régen a temető alatt, de most mintha a szívét szurták volna át s nagy fájdalmában a patak partján a fűben hevert s mikor eszmélni kezdett, azt mondta, mintegy kikiáltva a semmiségnek: most van vége, vége van, meghalt az asszony és sirt, mint a gyerek.

Messziről jött, pecsétes levél várt aztán rá otthon egyik este. Föl sem bontotta, tudta ő már, mi annak a foglalatja s a kis csuhája zsebébe rejtve mondta: vigyázzatok rá, hogy eljön értem nem sokára, hisz nem volt mi köztünk harag egy szemernyi sem; ő jó és eljön értem, de mondom, vigyázzatok! mert meglehet, hogy ott a víz partján, ott a domboldalban, ott keres meg engem és a ludak akkor elszélednek.

Bartha Mariska.

Albrecht-hajó személyzete nyomban mentésre indult, de csak a 17 éves Gergely Józsi véres testét tudták kihuzni élve, míg az öreg csempésznek már csak a holttestét találták meg. Buchberger Leó, az Albrecht kapitánya nyomban jelentést tett Dunaföldvár előjáróságának az estről és az jegyzőkönyvet vett föl az esetről, bünjelként odacsatolván azt a nagy fejszét is, a melylyel az öreg csempész évek óta üzte betöréseit és a melyet most a Duna hullámaiból huzott elő az Albrecht hajó legénysége.

— **(A vakáció vége.)** Alig hogy megkezdődött, máris vége van! . . . Nagy szomorúság ez a diák-emberekre, akik az édes semmittevés, az arany szabadság boldog napjait kezdik siratni. A szünidőnek is, mint mindenféle szerelemnek, vége szokott lenni. Vége . . . Mily borzasztó, mikor kijelenti a szigorú papa vagy édes mama:

— Holnap pakolunk!

Még nincs ugyan holnap, még egy hét, de hát kinek van kedve tovább mulatozni, mikor folyton az indulás napja lebeg előtte. Hát még annak a nebulónak milyen nem kellemes, a kinek még holmi javító, vagy pót-vizsgán kell átesni. Lelketlenség volt ilyen kitalálni! Az utolsó napok amugy is kinosak és még hozzá — tanulni! Szegény, eleget szenvedett évközben. Pihenje ki magát. A ki pedig a »felsőbb osztályba fölléphet«, annak a mama az utolsó héten a kedvenc ételeit főzi, hadd rontsa el tisztelettel kedves gyomrát . . . És amig odahaza ilyen a helyzet képe, addig itt benn a városban is népesedik a helyzet. Az új tanárok megérkeztek már, az áthelyezettek pedig elbucszkodtak. Az igazgatók is lassankint hazajönnek pihenőjükről. Szóval ide oda, itt az iskolaév kezdete.

— **(A szalma.)** Így nagygyakorlatkor nem igen nézi a katona, honnan kerithet elő éjszakára egy kis dereka alá való ágyat, ha mindjárt szalma is az. Mert bizony nagyon keserves dolog hosszú fáradság után a kemény földön aludni. Egy sokác faluban történt: Őt baka fölment a sokác gazda padlására és elvitt vagy egy kocsiderékre való szalmát. Észrevette ezt a sokác és szörnyen fájlalta a veszteségét. Elment hát a káplárhoz, aki magyar ember, de sokácul is tud. Itt felpanaszolja a dolgot. A káplár rögtönösen elébe hivatja az öt legényt. Ezek nagy ijedségükben azt sem tudták, milyen feszesen álljanak. A sokác kárörömmel sandított a magyar katonákra. És megszólalt a vitéz káplár dörgedelmes hangon:

— Halljátok fiuk, ha még egyszer ilyen dolgot csináltok és ha nem viztek el még kétszer annyi szalmát, mint most, akkor lecsukatlak benneteket!

Derült arccal hallgatta ezt a mit sem értő sokác. Mikor bevégezte a káplár ur a mondókáját, odalépett hozzá, megrázta melegen a kezét és meghitta estére jó vacsorára.

— **(Koldusok statisztikája.)** Berlin város statisztikai hivatala érdekes kimutatást közöl Berlin koldusairól. E szerint 1897-ben koldulás miatt 8017 férfit és 164 asszonyt büntettek meg. A legtöbben decembertől márciusig koldultak és volt közöttük munkás, kereskedő, gyógyszerész, technikus, színész, tanító és sok más mesterségű ember. A legtöbb koldus Sziléziából való (1157), a legkevesebb (28) Mecklenburg-Strelitzből. A megbüntetett

164 asszony közül kettő irónőnek mondotta magát. Hajléktalansága miatt 1415 embert büntettek meg; ezek között 47 asszony volt. A hajléktalanoknak csaknem fele (634) Brandenburgból való. Érdekes, hogy a koldusok közül a legtöbb javakorában van. A férfiak életkora 25—50, a nőké 20—40 év között váltakozik. Mig a koldulók száma az előbbi évekhez képest emelkedett, a hajléktalanok száma csökkent.

— **(Elhullott bivaly.)** Ma reggel egy bivaly-tehenet találtak az üszöghi országúton. Ott feküdt mozdulatlanul, míg a párja egy szekér elé fogva nézte vágyakozva a pihenését. Pedig hát a bivaly nem kényelmesen pihent, hanem azért feküdt ott az ut porában, mert kiszállt belőle a pára. Gazdája a szekéren Pécsre akart jönni, de az uton a bivaly csak felmondta a szolgálatot, levágta magát a földre és nem is kelt fel többé. A gazda bejelentette a bivaly elhullását a rendőrségnél, hol elrendelték, hogy a bivalyt a gyepmesteri telepre szállítsák, a hol majd az állatorvosi vizsgálat konstatálni fogja, hogy mi volt a baja?!

— **(Jellem az utcasarkon.)** Olyan volt, mint a vasinges lovag, a mikor éretlen apródokat utasít rendre és tiszteletre. Pedig mindössze a kimustrált, hosszupengéjű pangánét volt a fegyvere s az a hivatalos tekintély amelyiket a rendőri uniformis szerzett neki. Es mégis, olyan tisztelettel vették körül, amikor a Király-utca sarkán, tegnap este rádörgött egy uri ruhájú fiatal emberre:

— Maga jellemtelen firma . . .

Valami szegény munkásasszonynak mondott a megtámadott firma pár elmés gorombaságot. A sarki Bayard, a nők hive pedig nagy indulattal rohant az ifju felé és mondta a gorombaságot. Tudta hogy őt se Clair, se Bolgár szerint nem lehet a jellemtelen-ért provokálni, s az talán fokozta is az önérzetét. Nem is irta fel a könyvecskéjébe, hogy jelentem alássan a kapitány urnak. Mint az utcasarki erény ügyeletes öre azonnal itélkezett főlebbezhetlenül. Ő, az a Bernádok egyszerű példánya, kimondotta a fiatal emberre a szentenciát:

— Maga jellemtelen firma . . .

— **(Mikor érett a dinnye.)** A görögdinnye érettségét felismerjük, ha nagyságához mértén relative könnyű, ha körmünkkel a héjba nehezen tudunk behatolni, vagyis héja kemény, ha szárát levágva, fehér cérnalaku szálakat látunk a metszfelületen, ha megkopogtatva tompa hangot ad és ha a dinnye héja vagy egyszínű, vagy ha sávós, e sávok elkülönítettek, határozottak és nem elmosódottak. A sárgadinnye érettségi fokát sokkal könnyebb fölismerni. A sárgadinnye érett, ha kellemes szagu; ha aránylag könnyű; ha a szár körül van határolva és a másik végén a dinnye a könnyebb nyomásnak engedve, kissé behorpad; ha a dinnyék színe vagy sárga, vagy a narancssárga színbe játszó. Tulérett pedig akkor, ha megrázva halljuk a magok mozgását. Ezek természetesen csak általános ismertető jelek, a melyek mellett még mindig

csalódhatunk, ha az egyes fajtákat nem ismerjük. Azért ajánlatos a jó dinnyéért jó árt fizetni, azzal a kikötéssel, hogy ha nem megfelelő, nem veszi meg a vevő, de ha jó, az eladót kárpótolni kell jó árral, mert ő is sok rosszat kénytelen a termelőtől átvenni, a melyet senki sem akar megvásárolni.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1898. augusztus 26. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = 763.2 mm. (emelkedő.)

Hőmérsék = 16.0 °C

» maximuma : 26.8 °C

» minimuma : 14.4 °C

Párányomás : 9.9 mm.

Relatív nedvesség : 73%

Felhőzet : ☉.—

Szélirány s erő : 2. Ci. NW.

Csapadék 24 órai : ☉.—

R. erős füstköd

Dr. Czirer.

Gyilkos vő.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1898. aug. 26.

A családi drámák, ugy látszik, napirenden vannak manapság. Hol itt, hol ott történik egy-egy véres eset, melynek áldozata és okozója egy családból valók s mégis egyik élete ellen tör a másik. És a véres eset áldozatát eltemetik; okozója a börtönbe kerül s ezzel napirendre tér felettük az a szükkörű közvélemény, melynek egy egy faluban, vagy városban csendes, hétköznapi éltelofolyását egypár napra megzavarták. Legfeljebb ha akkor emlékeznek meg még róluk, mikor a véres eset okozója felett törvényt ülnek az igazságszolgáltatás emberei s a bűnösre rárónak szigorú fegyházbüntetést. . .

Ilyen családi dráma történt legujabban Kovácshida községben. Egy ember agyonlötö

a felesége apját; agyonlőtte a folytonos civakodás következményeként, melyben élt az apósával. Az após meghalt s eltemették; a gyilkos vő pedig a börtönben várja büntetését. S nemcsak maga, hanem büntársa is van, akitől a legyvert kérte, hogy agyonlőhesse az apósát, a ki villával fenyegette, hogy leszúrja.

Kovácsvidékén *Bak* András gazdaember családjába öt-hat évvel ezelőtt beházasodott *Bráda* János, viszlói lakos. Elvette *Bak* András leányát, *Bak* Zsuzsannát és oda is ment lakni az apósa házához. A leány szerette a legényt nagyon s épen ezért nem is gátolta az apa a házasságot, bár a legénynek az volt a hire, hogy nem igen ég kezében a munka és inkább urnak való volna, mint parasztnak, mert nem szeret dolgozni.

Egyideig csak megbecsülte magát a fiatal férj. Nekilátott a dolognak és már az apósa szinte örülve remélte, hogy majd csak gyarapodni fognak, hiszen szorgalmas, dolgos, józan veje van.

Egyszerre azonban minden megváltozott. *Bráda* János megunt a dolgot s e helyett folyton elégedetlenkedve, felforgatta a családi békét.

Ennek a következménye az lett, hogy egy alkalommal ott is hagyta apósát és a feleségét s bejött Pécsre és itt kocsisként szolgált vagy egy évig egyik ágoston-utcai gazdaembernél.

De hát *Bak* Zsuzsanna szerette az urát nagyon s rimánkodásaira az apja ki is békült vejével s haza hívta. *Bráda* János haza ment, de a családi béke csak nem tért vissza többé. A feszült viszony gyakran összeszólalkozásra adott okot az após és a vő között s ez többet volt távol a háztól, mint otthon.

Az aratás idején most munkában volt *Bráda* János, honnan csak e hét elején ment haza. Keresményéből azonban semmit sem

adott oda feleségének s ezért az apósa mindjárt a hazaérkezése utáni napon összezördült vele.

A vő dühösen hagyta el a házat és csak este felé ment haza, még pedig a kerten keresztül akarván a házba bemenni.

Apósa kint dolgozott az udvaron és meglátván, nem a leghizelgőbb szavakkal fogadta. A vő a kertből, az após az udvarról pereltek egymással, s a veszekedés közben *Bak* András annyira felhevült, hogy egy vasvillát kapott fel és azzal fenyegette a vejét, hogy be ne merje tenni a lábát az udvarra.

Bráda János erre a kert végében a gátör kunyhójához sietett és az őrtől elkérvén töltött puskáját, azzal ment vissza a kertbe.

Apósa látván visszatértét, felkapta a vasvillát és feléje rohant.

— Ide ne jöjjön, ha az élete kedves!

Kiáltott rá *Bráda* János s mikor az após a kert kerítéséhez ért, felkapta a puskát és rálőtt az öregre.

Bak András egy jajkiáltással lerogyott a földre s mikor a házból kisietett a felesége, meg a lánya, már eszmélet nélkül hevert a kerítés mellett. A golyó a gyomrába furódott és mikorra a házba bevitték s ágyába fektették, alig öt percnyi idő alatt megszűnt élni.

A gyilkos vő látván véres tettet, eldobta a fegyvert magától és elrohant a dráma színhelyéről. Először azt hitték, hogy öngyilkos lesz, vagy világgá bujdosik; de egyiket sem tette. Bement Siklóstra a csendőrséghez és ott ezzel jelentkezett:

— Tartóztassanak le; megöltem az apósomat.

Aztán töredelmesen bevallott mindent. Azt is, hogy a fegyvert a gátörtől kérte el. S azért most a gátört is letartóztatták.

Az agyonlőtt embert tegnap temették el nagy részvét mellett.

Művészet, irodalom.

○ **Színészet Mohácson.** Mohácson *Kiss* Pál színtársulata e hét elején kezdte meg előadásait. A társulat eléggé szép pártfogás mellett működik, a mit a jó előadások folytán meg is érdemel. Tagjai között van *Németh* Gizella is, a ki a pécsi színtársulatnak volt tavaly énekesnője.

◎ **A Vígszínház színésziskolája.** A Vígszínház színésziskolájában az előadások szeptember hó 1-én kezdődnek. A rendes tanfolyam két évre terjed s a növendékek, ugy a drámai, mint az énekes szakban kiképzést nyernek. A felvételi vizsgálatok f. hó 27-én lesznek.

○ **Juhász Ilona,** a pécsi színtársulat volt kedvelt énekesnője most Szolnokon vendégszerepel. Eddig a »Hoffmann meséi«, »Boszorkányvár« és »Parasztbecsület« című darabokban lépett fel, nagy tetszést aratva.

○ **Littke Janóné Komáromi Mariska** nagy betegségéből, a mely heteken át ágyához szögezte, annyira felépült, hogy legközelebb elmehet Balatonföldvára, a hol teljes fölgyógyulását bevárja.

Törvénykezés.

§ **A kompanisták.** Három fuvaros kőhordással foglalkozott a folyó év elején. Batináról hordtak követ az utépítéshez Herceg-

Márokon és Darázson keresztül *Petrov Márko*, *Damjanics Sztipo* és *Grgin Markó*, herceg-mároki lakosok.

Fuvarozás közben többször betértek az ut melletti kocsmákba, a hol gyakran hitelbe fogyasztottak különböző italokat s ilyenkor az adósságot rendszeren Petrov Markó számlájára irták a kocsmárosok, mert ennek háza is van s így legtöbb remény volt nála arra, hogy a követelést be lehet tőle hajtani.

Folyó évi május huszonharmadikán Petrov átvett kilenc forintot a vállalkozótól, mely összeg neki és társainak járt a teljesített fuvarok fejében és a Jung-féle kocsmába mentek Herceg-Márokon, a hol először békében iszogattak.

Petrov azt akarta, hogy a kapott összegből először a különféle kocsmái adósságokat fizessék ki, melyek az ő számlájára voltak írva, társai azonban nem akartak ebbe beleegyezni, azt mondván, hogy nekik kell a pénz élelmi szerekre.

Ezen azután összevesztek, Damjanics toron, Grgin mellen ragadta Petrovot és mindketten ütlelni kezdtek s az így keletkezett lármára bejött a kocsmárosné, a kinek békítése folytán lecsendesedtek és tovább ittak.

Petrov azonban nem akarta annyiban hagyni a dolgot, hanem elment a csendörökhöz és elpanaszolta, hogy társai megverték, de a csendöröknek épen el kellett a faluból menniök és így Petrov a nagy kocsmába ment, a hol *Morvay* segédjegyzővel találkozott s ezt arra kérte, hogy eszközöljön ki neki 200 forintos kölcsönt, ha arra később szüksége lesz. Majd hazament és egy éles kést vett magához, a melyet csizmaszárába rejtve visszament a Jung-féle kocsmába, hogy ottan ötvennyolc krajcárnyi adósságát kifizesse.

Csakhamar bement a kocsmába Damjanics Sztipó is, a ki azt kérdezte Petrovtól: Igaz, hogy feljelentettél bennünket a csendöröknek?

Igaz, felelte Petrov.

Na, majd megmutatom én, hogy milyen a batinai ember, mondta amaz és Petrovhoz vágta sörös poharát, a mely annak állát hasítottta be.

Petrov hasonlóképen cselekedett és csakhamar egymásra rohanva verekedni kezdtek, miközben Petrov lehajolt a csizmájába dugott késért és azt kihuzva, úgy szurta Damjanics nyakába, hogy az rövid idő múlva kiszervenedett.

Petrov ekkor felkereste a korcsmárosnét és elmondotta, hogy Damjanichot megölte, majd elment a község házára Morvay segédjegyzőhöz s bejelentette a gyilkosságot, és annak utasítására a csendőrségre indult jelentkezni, megbizván előbb a segédjegyzőt, hogy vegyen fel az ő ingatlanaira kétszáz forintot és azt adja azoknak az uraknak, a kik ki tudják vinni, hogy ne kapjon büntetést társa megöléséért.

A mint a község házáról a csendőrséghez indult, utközben találkozott a csendörökkel, a kik letartóztatták és fogságban is maradt a ma tartott végtárgyalásig.

Tettét töredelmesen beismerte és kijelentette, hogy a kétszáz forinttal nem voltak megvesztegetési szándékai, de azt hitte, hogy pénzáldozattal meg lehet szabadulni a büntetéstől.

A törvényszék *Németh József* városi gyámügyész, védőügyvéd beszéde után — vizsgálati fogságával két hónapot kitöltöttnek vévén — négy évi fegyházra és öt évihivatalvesztésre s politikai jogainak felfüggesztésére ítélte a vádlottat, a ki, valamint védője is felebbezett az ítélet ellen, de felebbezést jelentett be dr. *Rákossy Imre* kir. alügyész is, a büntetés felemelését kérve.

T a n ü g y.

(A helybeli r. k. főgimnáziumban a javító, pótló és felvételi vizsgálatok f. é. aug. 30. és 31-én d. e. 8 órakor kezdődnek. A vizsgálandók aug. 29 én d. u. 3—5 óra között jelentkezzenek az igazgatónál, kinél iskolai bizonyítványukat, esetleg a vizsgálatra vonatkozó engedélyt átadják. A folytatólagos beiratások szept. 1., 2. és 3-án d. e. 8 órától 1/2, 12-ig történnek. A beiratásra a tanulók személyesen és szüleik vagy ezek megbízottja kíséretében tartoznak megjelenni, magukkal hozva iskolai bizonyítványukat s azok, kik először lépnek a tanintézetbe, keresztlő-levelüket, illetőleg születési bizonyítványukat és újraoltási igazolványukat is. A felvételt az igazgatóság eszközli, a szükséges adatok beírását az osztályfőnökök teljesítik. Azon tanulók, kik már a múlt iskolai év végén beiratkoztak, szeptember 4-ig bezárólag szintén tartoznak jelentkezni osztályfőnökükönél, hol a hátralékos tandíjat is lefizetik. Ha ezen jelentkezést elmulasztják, az 1895. febr. 17-én 50667. sz. min. rendelet értelmében nemcsak a belépésre való jogosultságukat, hanem a befizetett díjakat is elvesztik. A fizetendő díjak a következők: A beírási díj 4 frt, mely senkinek sem engedtetik el s a beíráskor azonnal fizetendő; a tandíj 16 frt; ezt két részletben előre, t. i. a beíráskor és a második időszak elején (januárban) lehet fizetni. Jó magaviseletű és jeles, jó tanjegyző tanulók hatóságilag igazolt szegénységi bizonyítvány mellett egyelőre csak az I. félévi tandíj elengedéséért folyamodhatnak a tanintézet fentartójához, *Vajda Ödön* apát úrhoz; ezen folyamodványt a beíráskor kell benyújtani az igazgatónál. Azon tanulók, kik először lépnek az intézetbe — így az I. osztályba lépők mind — a tandíj első felét azonnal tartoznak lefizetni s csak a II. rész elengedéséért folyamodhatnak az I. időszak *Értesítő* alapján.

Közgazdaság.

□ „Star” életbiztosító-társaság, London. A magyarországi képviselőség üzlete teljesen kielégítően fejlődik és az 1897-ik évre 18.615 korona 94 fillér tiszta nyereséget mutat fel.

A társaság 1897. évi összes üzletére vonatkozólag következő adatokat emeljük ki: Az 1897. évben 6315 biztosítási ajánlat 52,749.812 korona összegről nyújtott be, melyek közül 930 részben visszautasított, részben még el nem intéztetett. 5385 kötvény állított ki 42,998.275 kor. összegről, melyekért 1,753.638 korona bevételeztetett első évi díj fejében. Azonnal kezdődő 15.272 korona életjáradékért 187.280 korona bevételeztetett. Az érvényben levő biztosítások összege 415,515.300 koronára rug. A mérleg-számla a következő adatokat tünteti fel: Vagyon: Jelzálogok, 16,926.675,

kölcsönök kötvényekre 6,864.764, állampapírok, elsőbbségek és részvények 70,557.398, biztosítékok 1,047.588, ingatlanok 4,612.701. telek-járadékok 1,953.940, kölcsönök életjáradékokra 788.062, künnlevő kamatok 114.525, összegyűjtött kamatok 1,440,957, künnlevő díj követelések 5,108.860, készpénzben bankoknál 1,257.418, pénztári készlet 62.208, összesen 110,735.096 korona. Teher: Befizetett részvénytőke 125.000, biztosítási és életjáradék alap 109,394.018, elismert, de még ki nem fizetett követelések 1,216.078, összesen 110,735.096 korona. A nyereség- és veszteség-számla adatai. Bevétel: Biztosítási alap az év elején 101,993.467, díj bevétel 13,582.547, bevétel életjáradékokért 187.280, kamatok és osztalékok 3,952.647, illetékek 8241, összesen 119,724.182 korona. Kiadások: Esedékes kötvényekért 6.712.653, visszaváltások 506.805, életjáradékok 387.568, jutalékok 1,499.478, igazgatósági és kezelési költségek 673.631, orvosi tiszteletdíjak 132.373, jövedelmi adó 177.893, készpénz-osztalékok a részvényeseknek 6250, díjlevonások osztalék fejében 108.513 biztosítási alap 1897. végén 1091,59.018 összesen 119.724.182 korona.

□ **Vetések állása.** A vetések állása és a mezőgazdasági állapot a földmívelésügyi miniszteriumhoz a gazdasági tudósítóktól beérkezett adatok szerint a következő: Augusztus hó második harmadában az időjárás az ország tulnyomó részén továbbra is száraz és meleg volt, melyet csak egyes vidékeken, ugymint a Dunántul váltottak fel esők, de azok is, mivel részint záporként, részint pásztásan estek, csak elvétve voltak képesek a már keményre száradt talajba behatolni és azt megpuhítani. Néholy az esőt vihar, jégeső és zápor kísérte. A száraz, meleg időjárás a gabonaneműek behordását és cséplését annyira elősegítette, hogy az sok helyen már befejeztetett. Az északi és keleti hegyi vidéken a magasan fekvő szántóföldek némelyikén azonban a zab aratása még csak most van folyamatban. A hol a tarlónak gabona alá nyári ugarolását és a tarló buktatásokat a nagy szárazság miatt előzőleg be nem végezték, ott azt már csak igen nehezen, sőt többfelé az esőzések beálltáig egyáltalán nem eszközölhetik. A szárazság a talajnak a repce alá előkészítését is akadályozza, úgy, hogy a repcevetések csak a Dunántul készülhettek el, de ha a vetések egyhamar esőt nem kapnak, nem lehet azok sikerében bizni. Altalában mondhatni, hogy a beállott száraz, majdnem aszályos időjárás az összes vetések állapotára kedvezőtlenül hat s úgy a tengeri és a takarmányfélék, valamint a gumós és gyöknövények s a szőlő és gyümölcs fejlődésükben visszamaradtak, sőt több tekintetben hanyatlottak. A kukorica vetések szárazság okozta hanyatló állapotukból csak ott üdültek fel, ahol esőt kaptak. A hüvelyesek az ország nagy részében beértek és már részben betakarítottak. Az utóbbi aszályos időjárás a termést, mely általában közepes, még inkább csökkentette. A kerti vetemények a szárazságtól az egész országban sokat szenvedtek. Legjobban megérzi ennek hatását a dinnye, tök és ugorka, legkevésbé a káposzta, mely többfelé szépen borul. Köles és tatárka-vetések a szárazságot szintén sanylik. A köles általában közepesen áll, a korai vetéseket pedig többfelé aratják, a tatárka virágzik. A len és kender-termés a Duna jobb és balpartjának vidékét kivéve úgy mennyiségileg, mint minőségileg kielégítő. A komló terméskilátások általában kedvezők. A dohány anyaleveleinek törését, fűzését és szárítását a száraz és meleg időjárás az egész országban nagyon elősegítette, e munkálatok ennek folytán mindenütt szépen előrehaladtak. A cukorrépa-vetések ott, ahol esőt kaptak, szépen gyarapodnak, de az ország többi részében a tulmeleg, száraz időjárás következtében fejlődésük igen lassu, sőt helyenkint teljesen megállott. A takarmányrépa-vetések a cukorrépával megegyezőleg szintén sanylik a tulmeleg, száraz időjárást. A burgonyavetések

közül a beérettek szedése az egész országban folyamatban van. Az eredmény általában kielégítő, bár helyenkint a peronosporától és féregrágástól, elvéve a rothadástól károsult. A mesterséges takarmányfélék közül a lóhere és lucerna harmadik vágása és begyűjtése az ország északi részén és helyenkint a Dunántul még folyamatban van, középen aluli eredménnyel; újabb sarjzásukat az aszályos idő hátráltatja. A rétek sarjunövése az aszályos időjárás folytán általában igen gyenge. A legelők fűnövése az utóbbi száraz időjárástól annyira megfogyott, hogy elégtelen az állatok táplálására, a tarlólegelők is oly gyengék, hogy csak csekély értékű segélyt nyújtanak. A szőlő amugy sem nagy terméskilátását a száraz időjárás apasztotta, amennyiben a bogyók fejlődését hátráltatja, sőt azok helyenkint le is peregnék. A gyümölcs terméskilátásai a kedvezőtlen időjárás, férgesedés és hullás következtében tovább hanyatlottak.

TÁVIRATOK.

— **A király Bécsben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A király ma reggel öt órakor Bécsbe érkezett.

— **A miniszterek Bécsben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata. *Bánffy* Dezső báró, miniszterelnök és *Lukács* László pénzügyminiszter ma este Bécsbe utaznak délután 4—5 óráig minisztertanács lesz.

— **Sándor cár szobra.** A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A cári pár Pétervárról holnap II. Sándor cár szobrának leleplezésére Moszkvába utazik.

— **A spanyol foglyok.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata. Madridban a minisztertanács elhatározta, hogy *Cervera* tengernagy kezeihez a spanyol foglyok részére pénzt juttat.

— **Eszterházy őrnagy ügye.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Párisban a „Journal“ szerint a vizsgálóbíró tegnap Eszterházy-Walsin grófnét kihallgatta.

Budapesti börze.

— Reich Jenő és Társa távirati jelentése. —
Bpest, aug. 26.

A budapesti gabona-börze árai ma a következők:

Buza, őszre: 8.38; későbbi szállítás: —. —
Tengeri, szep.: 4.36; őszre: 5.05. — *Rozs*, őszre: 6.36. — *Zab*, őszre: 5.34.

Az értéktőzsdén az árai a következők: *Oszták* hitelrészvény: 361.75. — *Magyar* hitelrészvény: 397.60 — *Allamvasut*: 360.50.

Nyilt-tér.*)

Van szerencsém a t. c. közönség becses tudomására juttatni, hogy

M. kir. szab. osztálysorsjáték föelárusításomat

a mai napon Villányból **Pécsre**, saját házamba **Országut 29. szám alá** helyeztem át.

Kérem a t. c. közönség további szives pártfogását s vagyok

Pécs, 1898. augusztus 26-án

kiváló tisztelettel

Teleki (Taussig) Zsigmond.

Köszönet-nyilvánítás.

Termesztményeink, melyek ez idén is a *Hazai általános biztosító részvénytársaságnál* biztosítva voltak, f. évi május havában nagyobb-mérvű jégkárt szenvedtek; minthogy pedig ezen jégkárunkat nevezett társaság nemcsak gyorsan, de a legméltányosabban is rendezte és azonfelül a kárösszeget máris kifizette, kellemes kötelességünknek ismerjük, a *Hazai általános biztosító részvénytársaságnak* ezen példás eljárásért ez uton köszönetünket kifejezni.

Czuni puszta, 1898. aug. 25.

Ifj. Molnár János és társai.

Laptulajdonos	Felelősszerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV	PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF	kiadó.

Hirdetések.

Plüss-Staufer-féle ragasz
henger- és üvegben,

arany és ezüst éremmel többszörösen kitüntetve, már 10 év óta mint leghatályosabb összekötő és ragasztó szer ismeretes, tehát a legkitünőbb szer törött tárgyak összeragasztására. Kapható **Pécsett, Alt és Böhm** kereskedésében.

8276. szám.

Tkv. 1898.

HIRDETMÉNY.

Maráza községnek telekkönyvi betétei az 1886 évi XXIX. az 1889: XXXVIII. és az 1891. évi XVI. t. cikk értelmében elkészítettvén és a nyilvánoságnak átadatván, ez az al a felszólítással tétetik közzé:

1. Hogy mindazok, kik az 1886: XXIX. t. cikk 15. és 17. §-ai alapján — ide értve e §-oknak az 1889: XXXVIII. törvénycikk 5-ik és 6-ik §-aiban és az 1891. XVI. törvénycikk 15-ik paragrafusának a) pontjában foglalt kiegészítéseit is — valamint az 1889: XXXVIII. t.-cikk 7. §-ai és az 1891. XVI. t.-cz. 15. §. b) pontja alapján eszközölt bejegyzések érvénytelenségét kimutathatják, e végből törlési kereseteket, azok pedig a kik valamely tehertétel átvitelének az 1886: XXIX. t. cz. 22. §-a, illetve az 1889 évi. XXXVIII. t. cz. 15. §-a alapján való mellőzését megtámadni kívánják, e végből kereseteket hat hónap alatt, vagyis **az 1899. évi február hó 28-ik napjáig bezárólag** a telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. Hogy mindazok, akik az 1886: XXIX. t. cikk 16. és 18. §-ainak eseteiben — ide értve az utóbbi §-nak az 1889: XXXVIII. t. cz. 5. és 6. §-aiban foglalt kiegészítéseit is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánnak, írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis az **1899. évi február hó 28-ik napjáig bezárólag** a telekkönyvi hatósághoz benyujtsák, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő letelte után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. Hogy mindazok, a kik az 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül a betétek tartalma által előbb nyert nyilvánkönyvi jogait bármely irányban sértve vélik, ide értve azokat is, akik a tulajdonjog arányának az 1889. XXXVIII. t. cz. 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, e tekintetbeni felszólalásukat tartalmazó kérvényeket a telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt, vagyis az **1899. évi február hó 28-ik napjáig** bezárólag nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után a betétek tartalmát csak a törvény rendes útján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azok a felek, a kik a betétek szerkesztésére küldött bizottságnak eredeti okiratokat adtak át, — hogy a mennyiben azokhoz egyszersmind egyszerű másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag benyujtanak az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

A pécsváradi kir. jbiróság, mint tkvi hatóság 1898, évi július hó 28-ik napján.

Szikrai Odo

kir. aljárásbíró.

1874. óta fennálló

Zongora-, harmonium és pianino-raktár

Goldstein J.

Pécsett, országut 56, (haltórral szemben)

Legnagyobb választék

Zongora vont hurokkal
Zongora kereszt hurokkal
Zongora öntött kerettel
Zongora vashangolókkal
Zongora kereszt hangfogókkal
Zongora viszhangszeleppel.

Elismerő oklevél Pécs 1888.